

Nr 149.

Av herr **Julin m. fl.**, *angående företråde för inhemskt bränsle vid upphandling för statliga, kommunala och vissa enskilda inrättningars behov.*

De rådande svårigheterna icke blott för det egentliga jordbruket utan jämväl för skogsbruket ha medfört prekära ekonomiska förhållanden även inom de delar av landet, där lantbefolkningen för sin utkomst är beroende av skogs-skötseln. Den betydande inskränkningen i avverkningen har haft till följd omfattande arbetslöshet i första hand bland lantbefolkningen, och man måste befara, att förhållandena komma att ytterligare förvärras i fortsättningen. Betecknande är att en hel del landskommuner måst tillsätta arbetslöshetskommittéer för att om möjligt förhindra, att en stor del av deras innebyggare skall bli direkt beroende av fattigvården för sin existens. Dessa lokala kommittéers möjligheter att fylla sina uppgifter äro dock ganska begränsade på grund av svårigheten att finna lämplig sysselsättning för de arbetslösa.

Vad man i skogskommunerna i första hand synes intressera sig för är skogsarbete, såsom vedavverkning, gallringar, hyggesrensningar m. m. Emellertid är det givetvis omöjligt att under någon längre tid fortsätta dessa arbeten, så framt icke avsättningsmöjligheter skapas för det s. k. avfallsvirket. Efterfrågan på dylikt virke är i hög grad beroende på i hur stor utsträckning ved kan komma till användning som bränsle. Genom att i största möjliga utsträckning åstadkomma användning av inhemskt vedbränsle i stället för importerade kol skulle mycket kunna vinnas. De invändningar, som bruka anföras mot ökad användning av inhemskt bränsle, äro vanligen av teknisk och ekonomisk art. Invändningarna torde dock numera ha förlorat åtskilligt i styrka, då de experiment med värmepannor, avsedda för vedeldning, som efter framställning av fjolårets riksdag igångsatts, enligt uppgift lämnat mycket lovande resultat och väntas slutförda före ingången av nästa vinter. Då en av kvalitetsfordringarna är, att veden är så torr som möjligt, böra avverkningarna igångsättas redan i år, därest veden skall användas under nästa bränslesäsong. Om så skedde, skulle den kännbara arbetsbristen i en hel del kommuner omedelbart kunna mildras.

Det är emellertid klart, att varken enskilda eller kommuner våga igångsätta vedavverkning i större skala för detta ändamål, om icke någon utsikt förefinnes, att veden skall kunna finna avsättning inom en ej alltför avlägsen framtid. Vi ha därför ansett oss redan böra föreslå riksdagen att taga

ställning till frågan. Lämpligast torde vara att de bestämmelser, som utfärdats i syfte att lämna företräde åt svenska varor vid upphandling för det allmännas behov, utsträckas att omfatta även vedbränsle, varför vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan komplettering av bestämmelserna i Kungl. Maj:ts cirkulär (Sv. F. nr 426 och 427) av den 12 dec. 1930 angående företräde för svenska lantbruksprodukter vid upphandling för statliga, kommunala och vissa enskilda inrättingars behov, att liknande företräde jämväl tillförsäkras inhemskt bränsle.

Stockholm den 20 januari 1931.

Fr. Julin.

Karl Andersson.

Ernst Svensson.

Oscar Ericson.

H. Andersson.

Per Andersson.

L. G. Bodin.

L. Tjällgren.

Joh. Johansson.

Petrus Nilsson.

Joh. Johansson,

Friggeråker.